

ACC. N:o M. 10360: 1-17.

Landskap: Skane
Härad: Frost
Socken: Ö. Aspinge
Uppteckningsår: 1947

Upptecknat av: Amette Sonesson

Adress: Åsinge

Berättat av:

Född år 1881 i Ö. Aspinge

LUND UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

N. M. 9.
Teekilernas
användning

Frågelist 9

Tekniliernas användning

Bordet

Förmingsolukar

Högstol, bänk & stol.

Sängen

Väggar.

Fönstergardiner.

Golvmatter.

Förr och giv

Förvaring.

Bordet. Så långt tillbaka som omkr. 50 talet, och innan var inte bruket med bordduk utan vid gäller eller högtid. Men gamla vävnader, som fäcke i både ylle och linne, var här ända. Di vävde hängkläder, som var både lime, och mörkta mörk av ylle. Di var i upphämta. Där som finns hvar sådana nu, har di dem till bordslöpare i finur. Omkrun 60 år sen vävde di allmänt dukar i dräkt dräjelsluga av lin som var färgad, så dukarna ble med rött och rött, eller blått och vitt. Dräkt i vitt lime var till borddukar, men inte i vardags. Sen rumsinredningen förbättrats, så di mera allmänt fick något finrum, eller slugan gjordes nygg, så hade di halvarta dukar, även i vardag, eller åtminstone on söndagen. Då di hade långborden i di gamla slugorna hade di ju fina läresluga, som räckte över hela men di var ej i bruk utom vid gäll. De var en eel attbara lägga en duk på ena ändan, när någon främmande kom. De vävde dukarne var dels gösögen, dala dräjel, fiskalts dräjel, fastimans dräjel. När judarne gick i kring hade di fine dukar och fäcke, som allmogen höpte. För omkr. 40 år sen har de blivit mera allmänt med dukar. Di är finare, eller föriärmare, böja då ha dukar i vardag, sen har de gått till allmänt bruk. Sen di fick fina heminredningar har di som äger gamla fäcke tagit dem till bordduki. Di är vävda i röslakan, krabba, resengång, munkabält, de verkar. Viel hus för här, då prästen var där, då skulle ju breddas ut med ator duk.

ACC. N.R. M. 10360:2.

Om di hade en lit duk över hela bordet var där ej fler. Men var de ett finbord som där var en färgad duk eller tæcke på, och di skulle bjuda någon, så breddes en liten lit på "van på". När de var fråga om gille, som begravnings, så en stor duk skulle till, togs ofta ett lakan, ett grannt bredslagen. Men bland fattiga var de inte alla som hade du heller. De kunde till di fick låna duk vid sådana tillfäller. När de var fråga mafra gille, så di skulle göra riktigt fint, togs ju både dukar och tæcke och breddes på överallt. När de var begravnings, skulle de ju vara sitt, då togs lakan och dukar.

Servietter, de har brukats rätt länge, men de var ju endast hos bättre hotellar.

Nu är de mer allmänt, men endas vid gille, bland allmogen.

Märkning av duktagg, de svedde ju sen di kunde brodera, så sydde di namn. Men man har ju sett gamla dukar, har namn varit präntat med bläck.

Men sen di kunde sy blev de med korsstryng. En gem. sed var med åtta namn, i korsstryng. De var ju alltid båda bokstäverna på för och efternamn.

En sorts brodering var kedjesöm, namnen syddes med kedjesöm.

De brudlakan stod ju bådas namn, båda bokstäverna.

Di brukade mycket sätta årtalat på de di namnas. Sen di börja brodera med plattösöm, brodera di mönster, rankor, blommor och varjehandla på både ringgårt och lakan.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N.R. M.10360:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Förningsdukar. Di skulle ju ha förningar till alla gille. Till spetkaka hade di spedkageklud. Den var antingen av linne, eller sockerduk. Den var så stor så den gick om kakon. Den fästes omkring med nålar. Till begravning fick de ju vara vit duk.

Till andra förningar, och vid andra tillfälle kunde di ha kuvarna knydelasa.

Långt tillbaka hade di ju risgröt som förning. Smöbrod, s.k. sprudkager, mandelkronfärkor, (som di numera har till buljong) smörbagelser, formakager, "mussler".

Gröden var ju i stora hopparfat, grödrafad, så knöt en fin knydelase om, istill begravning, för de måste till brottopp också. Idéerna ordnades för de mestta på en bricka, eller i en förningskorg, så knöts knydelasen om. Eller i en förningsräka, knutten om.

Till barnsängskrinos var de inte så de variera, där kom di med varje handa.

De kunde di ha i en korg, eller i fat. Om di hade granna knydelasa, knöt di dem ihop gärna, di hade dem om. Di se alltid, di könne knyda se di knöd anippana: nu.

Till ayuka, och barnsängskrinos hade di ju särskilt ringlingamal, bartaja,

I barläjan förekom mycket wäfflor, plätta, gröt, fina kakor. Var de någon mycket förnäm krina fick di sockerkaka, eller spetkaka. Fattiga fick ibland ingenting.

Gamla har fålat om, när di skulle ha begravning, och liket skulle till en annan kyrka eller kyrkogård, så di fick höra långt, hade di fraktering med. När di satt ner liket skulle di ha lite innan di körde hem. De var smör, bröd, ost, och så brännvin.

När du skulle på arbete så långt så du skulle ha mat för hela dagen, som slättet, torv,
eller annat. Så hade du en värpåse, den var hemvävd, av blågarn. Den påse var så, att den
var hel i båda ändarna, med öppning mitt på. Där i var bröd smör i en ask, ost och fläsk
lourakjyd, och korn. Om jölk hade du antingen i ett kopparhus, eller kerus.
Dricka hade du på stenflaskor. Du berlas om för i tiden gick som uti var de hoc
gjorde dagverke vid bogården, skulle ju ha mat med sig för dagen. En gammal berättar
hans far gick vid Örslebyholm, var dag han gick hade han ett madabru, där var ett långt
hemmagjort skrin liknande ett drág, med lock, och handtag. I ena ändan var bröd i andra
fläsk, smör, stekta ägg. Så hade han en stenflaska med dricka, eller mjölk.

När du kom till gårstabud med förrätterna, skulle du raddas upp på ett bord så du syntes
Där skulle du ju beskådas, från den ene till den andre.

Du som du hade på kistan kunde du inte ha hos förrätterna, där är ju alltid lukt
Du brukar ju alltid dekorera med grön, gran, eller när här finns grön så tages
sedan. De har hänt, sels händer att du lägger något på kistan, mest för att hindra
lukt. Under kistan, på di lösor, eller pallar som kistan står på har du ju något.
Men de kan ej vara täcke som tager lukt till sig, de är mest möjligt få lösor
Nu tages ju svart papper.

ACC. N.R M. 10360:5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Bänkar och stolar har även haft dyna. Liggbänk, den såg gamla onbänken, den var för de mästa försedd med halm, men kunde också vara ett väv fyllt med hö, eller änder, (agnor). På bäset, (halmen) i vilken sängplats de var, så var där ju alltid ett pjös överpå. De pjöset var antingen ett gammal dynavar, eller säckväs. Di hade ju förr i tiden hemmavuxna säckar av ullgarn. På malten, då någon låg där fick di ju täcke, eller dyna som påhylla. Bänktacke, jynne, var ensvädig, så du endast räckte på bänken. Fina jynne, eller täcke som endast var på om sängan, eller vid hettidet var värla en ullgarn, även ull och bomull. Di var i flera färger, som di själv färga, mörkrött, angelina rött och blått, mossgrönt, brunt, viollett. De var vävt i dessamma som dukagöng. I vardag var ett sättre, onbänken var ju en liggplats även om dagen. Bank med dräleks, de var ju di gamla gäusabänkana. Där var lock, så var ju gäusareana nere i där var hal fram till som gässen kom in i. Där brukade di lägga täcke på, om sängan, även vardag. De kunde även vara ll var med sum i fyllning. Men di gamla drälefferna brukade di lägga en tunn madrass med ett täcke. De var dels för där var ju mjukare att sitta, och även behagligare att ligga på. Många tyckte de var smyggor. Onbänken har ju alltid varit gamlas liggplats om dagen. Husfader brukade också taga middagsisen där. På den tiden di läu i märke var onbänken ett billhall, även soffan.

Högsäde, de var kerören alltid räknad för att vara då di hade di gamla hängbereden med sätte, så vid bordssändan hade husfadern sin plats. Där var inga bänkdynner. Stolsdynner både lös och fast nubblade förekom på di gamla stolarne.

Di var vävda i samma mönster som dukar. Täcke vävdes av tröskaff, så dröddes mönster. Även till kuddar vävdes i munkhalslåt, cöllekän, flossa, krebbla, dukagång, rosengång. Även i linne vävdes dräkt eller uttigt vanlig tröskaff med blått, vitt, rött och svart. Sen di börja med broderi, så syddes i hörnslyng, plattsim, och nu på senare tid har di på grov väv säckväs eller trösklev sytt lika mönster som di vävt.

Här är många som inte kan väva, men sytt efter gamla läckes och kuddar, alldeles lika di vävde. Sådana kuddar varo ju som överdrag, ejälva kudden var av annat. Kuddarna var stoppades antingen med hö, änder, evnhår, nöthår, fjäder, fagel.

Di gamla armostolarne var där alltid en pudd (kudd). Di pudrar som lag i stolar var bara tunna. Den bestod nästan bara av tyg. Här var gamla stolar med ryggstöd, ingen sit, utan i den karren var fast breda grova band, i ruks så därpå var en los pudd. Och en stolar med en liten uppstående kant, där lades en liten dunn pudla. Di kallades för seddynader.

Här var många åtminstone bland småfolke som hade en stor läda där skrin med flatt leks som di lade en langpudd på (så lång om skrinet) så ett täcke på Dunn,

Sköldynor agepuder, de var i forna tider i västra mörnster. Di var stoppade med tagel, vinkar, eller hö. Di fine dynerna hade di ju endast vid kyrkfärd, eller annan finskjuts. Åtven av skinn syddes agepuder, di syddes så att di blev härliga, då syddes ner på flera ställer, så att dynan blev jämn.

Slöldynor var de samma, di som var förmögna hade, och har fallit.

Bruddynor, di var ju fina, av samma mörnster som är beskrivit, di var ju stoppade med fjäder. Di som var så förmögna så di skulle ha fint bröllop och att sätta så skulle di ju fina dörning. Täcke, vagnsfäcke, di som hade väldigt fina fäckes tog ju dom. Di vändes i regel av röthår, men ändå granna.

När di hade bröllop, och vägde hemma, så brukte di få i tiden att hädla mycket. Då vet jag att di tog ett fint dicke och breddde framför altaret som di hade sättit så ställdes em, eller två pallar på fäcket, där lades fine kuddar på.

I kyrkan vet jag ej de förekommit, då är de i så fall längesen. Numera dekoreras di ju med blommor och grönt, de förekom inte förr.

De har antagligen brukats vid mycke fint bröllop, särskilt rang. De har här inde förekommit.

ACC. N.R. M. 10360:8.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sängen. I gamla tider hade di alltid halm bäst i sängen. Råghalm, en
kornhalm var hållet för bättre på så vis att de var mjukare. Men de smulat
fortare än råghalm. Även här de var mjukt även varmare, halm är kallare.
På bäset var ett pjös. De pjöset, var i bland ett gammalt dynavar, som var upp-
slidet till dyna. De var bölt, så i bland var de ett helt lölle i de vara så tungt
av lappar. Men bland allmogen fanns ju bättre pjös också. Di behövde
vara tjocka, helst dubbla annars blev di inte liggande. Di värdes mest av
skattefallo. Bäset blev ju så smärt till eist och rent i tu. När di resade i bäset
stod de i en läga. Men sen böja di med att stoppa bäst eller bö i varen
de blev bättre, så låt di vara en tiden sprund, så di fick näsen i ressta.
Jag vet att här har varit di som legat på skinn. De har varit förskinn.
Men de var skinn med uller på, lika som di sydde fallar av. De ekornet
var ovanspå lakanet, alltså närmast. De var för de skulle vara varmare.
Till lakan i dagligt bruk var de blagarna, eller skattefalls lakan. Di var
inte längre än di nådde något mer än på hälften. Bredden var ju två vader.
Sängen var ju alltid utdragen, där låg ju i bland tre i var säng.
Överlakan var ju en sällsynthet, de var ju bland som utvär, köpmatafolk.
Om nätet riktigt förfäst kom fick ju de bästa fram. De var fina lärlingslakan.

ACC. N.R. M.10360:9.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Brudlakan. De har ju alltid varit brukligt att brudlakanen var särskilt fina. Bland allmogen var di av läuft. Småfolk och fattiga fick ha vad som häst. Numera köper di ju lakanväv. De hörde ju flickorna till att arbeta i hög till brudsängen. Di lakanen var ju långa så di räckte ordentligt till över alt. För tiden innan 1900 och sen, brukades med rikshade mellanvarv, bredd, och breda spetsar, samt stora namn, i korsdyng, eller plattläm.

Långlakan över sängen. Då en säng sådol uppläddad, i hög förd, och full av sängsläder, då de skulle vara fint bereddes ett lakan överpå underfödet. De lakanet fick vara så långt så de räckte hälst ut om gavarna på sängen. De skulle synas ut om fäcket både vid gavarna, och nere, och vid väggem.

Långomhäng. Di var i mänskor, och facor som gardiner, dels vävda i mänskor, eller, enbart ritta. Var di mycket fina var där en bred fläning vid änderna, på en halv alm. Di skulle egentligen vara så bredd som länggaveln var bered. De var i ett helt stycke så långt så de räckde upp till fäcket, så ner vid båda gavarna. Uppre vid fäcket var två stativ fina svarvade som var fästa i väggen. Di räckte ut icke pass som sängen var bredd, där hängdes omhänges över de.

Bolsdetz Sen di körja med att stoppa i var, i stället för hörset lörb så skaffa di starka bolstervar så inde innehållet stack ut. Till tjänadefolk behölls de köras sängabäset i de längsta. De var redan på 90-talet bland allmogen di körja med madrasser. De var bolstervar som stoppades med änder, eller hackelser.

De körjades också med hörta bolstervar, di kunde även stoppas fjäder i. Den som skulle stoppas fjäder i fick vara fäktare än bolstervar.

Som påhylje brukades farr, dyna. Bland allmogen hade di facka dynor med yllevar, stoppade med gás, eller ankfjäder. Där var ju andra, sönke dynor också, med komullvar. Di var ju kallare, häst sen fjädern var uppsplitten.

Föll ami i regn inde utan i städ, eller vagn. De skulle ju endast vara om där nån skulle ligga i veldat rum när de var kallt. Di tog till fallen.

De var fiocht hemmanvärta varken som farshinnet var klöb med.

Sen här blev gott om bolstervar att köpa, och även färdiga madrasser så här den äldre typen med bös gott bord. Här kan ju finna ännu di som har stoppat bös, eller änder i var. Men löst bös linns nog inde.

Här är ännu gamla som har dyna till påhyljen. Att dynor så var här är fina i ylle med gásfjäder. Bomull, längrevariga, dynor av lin.

Stampvarkensdynor, di var fiochta. Nu e här ingen av di yngre vill ha dynor,

ACC. N.R M. 10360:11.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Öringått, huvudkuddar, när en säng var utdragen så att man skulle ligga, så var först en hangpude. Den räckte lika med två små pudrar. Så var två små ovanså den. I regel hade di inga öringått för i fiden, i vardag, utan bakanet var ovanså kuddens. Kuddarna var mest av samma färg och värvad som dynerna, samma i fyllnad. Hade di int om stoppning fylldes en hoppuda, ett var med hö som lades i stället för den långa kudden. Di som var falliga och hade många glötta fick ha huz som hölle. Bland allmogen hade di nog öringått, men di togo inte till utan di di skulle bedda fint. Di var av lin, vitt och fint. Den äldsta dynen var sydd med öppning i ena kortändan. I den andra var ett knutet mellanvarv. Men sen hade di ned öppningen på ma sidan. Di ströddes på kuddon och knöts med band.

Jag kan ej veta vad epissdyna är. Men omkr 35-40 år sen hade di öringått som var fyrkantiga, så var där också breda spetsar i kring. Så hade di lika spetsar på bakanen. Di hade även sådana öringått på en kudda som låg ovanså sängen när den stod uppblåddad. Särskilt där som var sångomhäng, låg den mitt på.

Om sommaren har di ju alltid lättat något på omholjet. Till hänsyn till folk har di ju alltid haft de som di ej älskade haerat. De har alltid varit gammalt. Sen di köpta med köpta hårdla madrasser har di lagit gamla dynor till underdyner, ovanså madrassen. Luffare fick alltid ligga i forslæan.

För att hindra sångkläderna att samla i gehvet sättiles underst ett par stolar med ryggstöd för. Gamla som hade svårt för att vända och vrila sig, låg i sångas med ryggstöd, gammeldags sängars som drogs ut på sidan. Så kunde di taga i stöder och i sängafjolen. Men di hade också över sången ett gront band, ellers snöre som var fast i taket, med ett handtag nere i som di tog i som hjälpe. Som uppvärming i böddar, om vinden när någon låg i odelat rum, värmedes senapskullen och lades i sången. Även till sjuka, eller gamla som inte haunde hålla värmen lades senapskullen. En riktigt uppvärmt legelsten kallt också när men länge. Tjänstefolk som fick ligga i kalla prisghus alltid, brukade när di hektat protatis till kväll, tage protatisen men den var het och gå in och lägga den en skund i sången.

Sprakakan vet jag ej här har förekommit, men jag har hört vid herrgårdar och hos förnäma herdi talat om sprakakan. Men jag kan ej beskriva dem. En säng som stod i ett rum, och ej var i bruk dagligen var väckert uppböddad. För i bilden ansågs ej ett rum vara riktigt möblerat om där ej var en säng eller soffa. Skulle en säng vara riktigt uppböddad skulle där vara sångkläder i jämf eftersvarvarna. Så skulle den vara jämn. Där skulle vara ett väckert täcke övers. Om hängde och huddes är ju beskr.

De var ju med sången som med allt annat, de var skillnaden. Bland allmogen och di bättre hemmen, där hade di ju fler sångplatser och gott om bra sängkläder. Di hade ju i regel alltid sangarnes ordentligt uppröddade, utom där gamafolk låg. Di körde ju upp och höglide igen sången, så stod den till kvällen.

Bland smafolk, och fattiga, så fick de ju för de mest vara så, att sången stod så som till liggning. Men di skulle läadda till någon som de var noga med, så läddades ju i kammaren i soffan, eller vad där var. Där faga ju fram av de som låg i forvar. Rina fina lakan, öringäkt, samt dyna, två kuolde härde ju till. Man som de inte var så noga med fick ligga i ett hus, prighus, eller i mblänken. Di föli ett gam. pyss på sig, eller fall. De var inte så noga vad.

Fattiga di hade knappa vad som di ejah behövde med läddar, så om de var nödvändigt där skulle främmande ligga fick di ju maka i heta sig så där bles plats. Två fick ju alltid vara i var lädd och många i ett rum.

En gam. soldat sata om när han gifte sig de är emkr 60, 70 år sen, så hade di inte något av man sorts. Di sydde näsar med kalm man under och en som kuolde under huvudet. Så lädder di på golvet. Som påhylje hade di hans soldatshappa. De hände ofta förr att di fick läadda på golvet.

Lägga ett sofflock på två stolar och läadda på.

ACC. N.R M. 10360:14.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Takbeklädnad av vete har nog i varit här vad jag kan utreda. Vi gick till tak
s. h. Genad, sen di andra om så slugorna blev fina, så di som hade gamla täckes
dräffaduga, jynne, hängdes de upp på väggarna. De borgade omkr. 1900.
Även kuoldar med gamla minader i rya, dräffas, lades på golvet som prydnad.
Men de var ju i rum som stod fina. Di som kunde få fått något gammalt
tag till de, och breddde upp.

Handduk, i gamla tiden hängde alltid en rit handduk innanför köksdörren.
De var ju så att till var söndag togs en ren handduk in. Så den som hängt var
under veckan togs då i bruk, så gick den nye hänga. Där hängde alltid en handduk.
Di hade även fina, paradhanddukar. Di var långa med flätad frans, dels vita
med vävd bäril i färger, övrigt enbart vita. Di hängdes ju bara då de var
hög tid, eller i kammaron. Hade di inte handdukstall, så fästes den på väggen.

Hantpläen, var av grovt linne som skulle vara i dagligt bruk.

Lik handdukar, läng handdukar de hade di fört i tiden. Di var av fint vitt
linne. Di skulle vara så långa så di skulle gå under kistan, upp om halsen
på di som bar, och räcka ner på bröset. Där var knuten frans om di
skulle vara fina. Di gick ju i län, de var ju endast formögna som hade
sådana. De var sällan di behövde mer än två. Skulle di ha fler fick di länna
på frå atälle.

ACC. N.R M. 10360:15.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Finschgardiner. De är över 50 år sen de blev allmänt med gardiner. Jag minns att barn, di tala om gardiner. Se börja attanget med gardiner i finrum, så alltmer och mer blev de allmänt. Di första gardinerna var köpta från gardiner. Tillskare hem hade di till en bokhylla körsgardiner. De var ju rent en härlighet när di fick hänggardiner. Här var nämligen gardin som di köpte som var rundad vid sidorna, så räckte di inte ända ner till karmen. Sidorna var smala, en rundning var mitt på, så hände sidorna och du mittfartytet var i ett. Till vardags sluter, för över 50 år sen hade di en vacker damastväv liknande säckväv som di hade till körsgardiner. Där drags upp frans, samt syddes en liten örn över fransen. Sen börja di väva, dels tunna matväv, kallad reselväv, dels fature med mönster i konstverkning. I fina hem vävde di gardiner i dukagång, d.v.s samma som dukar, så knäts lång frans. Di var så länge, "de var aidgardiner," så fransen börja vid fönsterkarmen.

Pullgardiner fanns, men ej så allmänt. I di gamla hemmen, och slugor i gamla hus hade di sehalusier. De var vanligt byggda, de var i två delar så attta så di räckte till att dölja di två nedersta sidorna. Di var trädida på ett bendelband, så di kunde dregas till sidorna om dagen. Så drags di för om kvällen eller annars. Här var en liten köpta sehalusier, keramiskt som gick i ring, och på marknaden var sidan. Di var av lätt mycket fine tunna spjäler i høyværtade, så med målade mönster på.

ACC. N.R M.10360:16.

Golvmetter. De är länge sen di börja med metter. Här var nära gång på 80-talet.
 Iman hade di alltid sand, eller enig, som var fint ayat. Di hade fin harsand.
 Till sändar skulle di repa uris, eller strö sand, den skulle åtta jämt. Sen unders
 seekan då di fäglde gäle skulle di abyga nötk mä limonen, så intet för myke sand
 kom med. Jag minns när di börja med tresmätter, men vari från bruket kan det jag ej.
 De var ett långt arbete innan di fick i hela mätter. Först skulle di spinna till varpa.
 De var blåor, eller skäckefall, men på senare tid blev här ju mätkvarpi i handeln.
 Di försde mellanay, slog di i treserna eftersom de lastaq, efter som di fick klippt
 att rygda slog di i. Men sen börja di att färga treserna, och väva randiga.
 Di vävde både hästhatt och fyshatt. Sen börja di alltmer och mer göra dem fina.
 Di börja väva i mönster. Fra mönster, som aljarnay, väva flessa, duhagang.
 Di vävde mätter av mökhär, di vävdes i dräll, eller randning i rosegang.
 Di har på senare tid vävt mätter av skördgarn, rutiga, i daladräll.
 Mätter vävde som lärke, väver di ju, och vävde för några år sen också. De skulle
 vara fina treser, färgade, och färgad fin varpa. De har di ju alltmer och mer
 i nymodiga mönster arbetat upp. Flickor som skulle gifta sig ville ju gärna
 visa sin förmåga i fråga om fina saker och utslyssel.
 Här var di som vävde tresmätter som lärke, och hade dem som sängfärken.
 De fick vete ren granna lasa

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-

ARKIV

ACC. N.R M. 10360:17.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Som hemgift, så bland allmogen, di bättre lebbade förlde ju med sig som hemgift mycket i värvader. Här finns nu gamla damer, som inte är gifta, och som är av äldre bondhem, di har flera saker fulla av värvad, och allt sors hemtak. Di har om unga flickor arbetat i haga, och fäld en del i are, men så aldrig fätt nån användning för allt. Di har dynor, täcke, dukar, draperier, överdrag i flera minuter. De var ju inte alla som kunde väva sådana saker i allmogen, men här har alltid funnits mån väverska. Di kunde även köpa mycket av hringresande.

På marknaden, och hringgående, förfäder kvarnen, de var ju smälörningar och gänger. Där köptes, och beställdes mycket. Västgötan di hade mycket vackert som priser, och andra också kunde tillhandala sig. Många som gifte sig kunde av sådana också få vackra tyger med sig. Di beställde också av väverskor, allt efter som di hade såd. Många bondföder bytt arbete, di hade väverskor att väva, så gjordes di annat arbete i stället. När de var något täcke, ellers dock di ville ha.

De kunde ju vara flickor mellan som di gav varandra en sak, när di gifte sig.

De kunde även förekomma att en brud gav sin fröman en sak som minnes.

Di har alltid varit svart att förvara yllet. För brukade di lägge linne mellan dynor.

Di för luffas åtminstone en gång om året. De skall vara innan midsommars.

Di hade alltid malort, bland tyget, de hindra mal.